

HAJNAL Jenő újságíró
(lásd Robert, M. Pár)

1968

AKI A MULTAT KERESI . . .

HAJNAL "JENCI" PESTEN

Amikor tavaly itthon járt New Yorkból, az Irodalmi Lexikont böngészte — elhunyt barátait siratta.

Idén az élőknek örült.

Hajnal Jenőről, ("Jenciről") van szó, az egykori Világ, a Bécsi Magyar Ujság című lapok ma is közszeretnek örvendő egykori munkatársáról, aki 79 évét meghazudtoló fürgeséggel "abszolválta" programjait Pesten és Budán vagy vidéken, attól függően, hogy régi kollégái, barátai hol, merre találtattak.

— Dutka Ákossal Adyról, Emőd Tamásról, Juhász Gyuláról beszélgettünk . . . 87 éves pipázó barátomat máriaremetei otthonában kerestem fel. Valamikor a tizes években Sas Ede lapjánál dolgoztunk együtt Nagyváradon a — Nagyváradnál. Élénk szellemi élet folyt ott, bár akkor Ady már nem volt a városban. Beszélgetésünket megörökítették. A Petőfi Irodalmi Mzeum munkatársnője, Vezér Erzsébet magnóra vette, akit érdekel jöjjön el Pestre és hallgassa meg — mondja Jenci (elnézést a bizalmaskodásért, de hát mindenki csak így nevezi), fanyar-humoros stílusában.

94 — Gyerekkoromban Albert professzort igazán a lexikonból halásztam elő. Amint lapozgattam az első kötetet, szembetűnt a neve mellett a születési helye: Nagybjom. Halványan derengett élelem 65 év távlatából egy kosztosdiák, akivel együtt laktam Kaposvárott a Fő utcában, az is Nagybjomból származott. Tízegynéhány évesek voltunk akkor, nem csoda tehát, ha multkor a Hungária kávéházban megismertük egymást. Fekete mellett felelevenítettük régi tanárainkat és dióhéjban összefoglaltuk a hat és fél évtizedet. Büszke vagyok rá, hogy professzor lett belőle, és sajnálom, hogy nem mondhatja rólam ugyanezt, mert belőlem nem lett professzor.

— Hatvany Lajosnéval még Pestre utazásom előtt Londonban találkoztam, lányánál járt látogatóban. Korda Vince és dr. Darvas Simonék társaságában kellemes órákat töltöttünk. Megbeszél-
tük, hogy itthon, Hatvanyné Pozsonyi uti lakásán folytatjuk . . . Hatvanyékát még Pestről ismer-
tem, aztán Bécsben ettük az emigránsok keserű kenyerét. Bár Hatvany Lajos, drága barátom, gyakran megvendégelt Erzsébet királyné lajcsi villájában, a Hermesben. Egyszer azt mondta Hatvany, irjak egy könyvet, ő majd kiadja. Hogy elmulasztotta kiadni, annak én vagyok az oka. a könyvet ugyanis nem irtam meg . . .

— Péchy Blankával, kedves barátómmal gyakran ebédeltünk együtt. Annak idején férje, Magyar Lajos vitt a Világhoz, a Déli Hirlaptól. Bécsben is sokat találkoztunk, amikor Blanka Reinhardthoz szerződött. Most új könyvén dolgozik, Jászai Mari élete és a Regény után Bulyovszky-né Szilágyi Lilla, a nagy színésznő életrajzát írja.

— És Heltai özvegyénél és Palotai Borisnál, és Déry Tiboréknál Balatonfüreden . . . mennyi de mennyi mesélnivalóm volna még!

— S végül magammal is találkoztam. Mármint a nevemmel. Ez úgy értendő, hogy 1935-ben megjelent Pozsonyban a Magyar Ujságban egy novellám és akkor nem volt időm elolvasni. Most végre sikerült. A Széchenyi Könyvtárban buk-
kantom az újságra és lefényképezték a művem, amely gyermekkorom egyik nagy élményéről szól: az első halottról. akit láttam. Fiatal nő volt az illető, karácsony napján halt meg. Gyerekfővel a menyasszonyomnak tekintettem őt és sokáig gyászoltam . . .

H. M.

